

Obituari. Obituari. Obituari. Obituari. Ob

realitzà un viatge d'estudis de vuit setmanes als Estats Units.

Es casà amb l'advocat Antoni Zamora Alabau. Fou un matrimoni que jo gosaria qualificar de perfecte. Ell —l'Antoni— sentia una autèntica admiració per l'obra científica-humanitària-social que la seva dona portava a terme. Es convertí en el col·laborador més íntim de tot el treball d'arxiu i mecànic que comporta d'estar al dia de la Pediatria i controlar la salut de la mainada que li era confiada.

Desgraciadament el Sr. Zamora —de tant bona recordança en les reunions de la promoció— enmalaltí greument i la nostra Dra. Nadal hagué de saber el que és cuidar d'un malalt crònic durant anys.

No vareig perdre mai el contacte amb ella. Ara, darrerament, vivia retirada per un doble imperatiu: l'edat i una greu artrosi bilateral de genoll i una eventració post-operatòria que limitaven poderosament la seva activitat.

El seu final ens impressionà. Una hemiplegia amb afasia es complicà amb una trombose arterial que obligà a una amputació de cama. Podem dir ben bé que la mort fou piadosa al posar punt i final a una vida de treball, d'estudi i de renunciacions.

A la seva filla Francesca i al seu germà Ramon enviem un sentit condol que ells saben prou bé que compartim totalment.

J. M. M.

DR. ROBERT NOGUÉ I TUTOR

El 15 de juny proppassat morí, a Terrassa, el Dr. Robert Nogué i Tutor, destacat cirurgià traumatòleg barceloní, tresorer de la Mutual Mèdica de Catalunya i Balears.

Robert Nogué i Tutor nasqué a Barcelona —a la vila de Gràcia— el 16 d'abril de 1914. Cursà els estudis bàsics als Escolapis del carrer de Balma i els estudis secundaris i la carrera a la Universitat de Barcelona. Pertanyia a la promoció que inicià els estudis de Medicina l'any 1932 i no els acabà, per mor de la guerra civil, fins el 1940.

Des de la seva incorporació a la Facultat fou un element destacat i popular entre els seus companys, pel seu caràcter obert i sempre disposat a fer passar una bona estona als seus interlocutors.

El primer curs de la carrera fou elegit representant al Claustre, on actuà intensament per què en aquelles dates es promulgà l'Autonomia Universitària, que tan profunds i profitosos canvis operà a la Facultat de Medicina, mercès a la col·laboració entre els professors i els estudiants d'aquella època.

La interrupció dels estudis per la guerra civil no significà cap inconvenient per a Nogué, ans al contrari, motivà la seva incorporació —com alumne intern voluntari— al Servei de Cirurgia d'Urgència de l'Hospital Clínic de Barcelona. Així tingué ocasió d'iniciar la seva excel·lent formació quirúrgica i traumatològica al costat d'uns Metges de Guàrdia excepcionals: Josep Usúa, Pere Piulachs i Moisès Broggi, i en unes circumstàncies excepcionals, també, per la seva elevadíssima incidència d'actuacions i per la manca de metges residents, als fronts de guerra. Quan també, finalment, hagué de mobilitzar-se Robert Nogué ja estava molt ben format tècnicament. Aleshores, formà part de l'equip del Dr. Josep M.ª Massons i Esplugas, és a dir, continuant una eficaç i ben dirigida activitat quirúrgica, encar que fos als fronts de guerra.

Finida la contesa i reincorporat al Cos de Guàrdia del Clínic, ara ja com a metge de guàrdia per oposició, hi conegué a M.ª Pilar Pujal Carrera, la qual esdevingué la seva esposa i la mare dels seus fills Robert, Pere Marc, M.ª Pilar i Margarida.

El seu creixent prestigi com a cirurgià traumatòleg d'Urgències, el dugué ben aviat, essent encara ben jove, a exercir l'important càrrec de Cap del Servei d'Accidents de la Mútua de Terrassa. Allà fou un capdavanter, introduint les noves tècniques quirúrgiques i traumatològiques. Amb els seus ajudants més joves, creà una nova escola que revolucionà i renovà totalment l'assistència quirúrgica en aquell important nucli industrial català.

La seva reconeguda expertesa el portà a nombroses reunions, congressos i treballs científics, entre els quals cal destacar una ponèn-

bituari. Obituari. Obituari. Obituari. Ob

sobre «Adenitis mesentèriques», en col·laboració amb Pere Piulachs.

Per la seva vella i arrelada amistat amb els seus condeixebles Josep Espriu i Alfons Grech, també actuà en els quefers de la corporació Mèdica barcelonina, exercint diversos càrrecs al Col·legi de Metges (Comissió de Selecció, Comissions Tècniques Qualificadores Provincials, etc.) i a la Mutual Mèdica de Catalunya i Balears on fou tresorer durant vint-i-dos anys, fins a la seva mort, contribuint al desenvolupament i a la seva difusió als nous temps.

Home sempre cordial i amical, el sorprengué la darrera malaltia poques hores després de sortir-se a sopar amb els seus companys de convalescència.

Descansi en pau el nostre inoblidable amic i company Nogué, en el benmerescut repòs de la vida honest, treballador, alegre i cordial amb tothom. I el nostre més sincer condol per a la seva esposa M.ª Pilar Pujal i per als seus fills Robert, Pere Marc —cirurgià com ell— i per a les seves filles M.ª Pilar i Margarida.

La meua convivència amb en Robert Nogué durant dos anys llargs, primer al complex hospitalari de Benicassim de les Brigades Internacionals, en la campanya del Maestrat després, finalment, a l'Hospital d'Evacuació de l'Exèrcit de Llevant —ubicat a la que ara és l'Institut de Medicina de València— m'obligà a afegir unes paraules a aquestes notes dictades pels seus amics.

Passar dos anys compartint la tasca i la vida en un temps en que no tenien cap sentit l'obligació i la comèdia, m'autoritza a assegurar que el coneixia profundament.

D'ell puc dir que estava dotat d'una habilitat manual envejable que li permeté dominar les tècniques de la traumatologia d'una manera admirable, tant que tot-hom que el voltava el veia fermament que era un metge fet i dret. Però la tècnica es una cosa a la qual tothom arriba amb o menys esforç— hi arriba. El que no s'arriba a l'abast de tothom es tenir una humilitat desbordant. La simpatia d'en Nogué era proverbial. A l'hora de la broma la seva conversa era un seguit d'acudits que mantenien constant la rialla de tothom. I les seves dots

culinàries són recordades encara ara, qual algun viatge m'ha donat l'ocasió de parlar del passat amb companys del país valencià.

No vull entrar en el terreny de l'anècdota. Em limitaré a recordar l'amic i el company que va tenir la virtut de que pugui recordar una de les èpoques més tràgiques de la meua vida amb un somriure als llavis.

Josep M. Massons

DR. JOAQUIM SALARICH I TORRENTS

El Dr. Salarich nasqué a Vich el dia 8 de setembre del 1895 en el si d'una família patricia i mèdica. El seu pare era metge, com ho havia estat el seu besavi Joaquim Salarich i Verdager, cosí de Mossèn Cinto i com ho fou després el seu germà menor Miquel.

Rebé les primeres lletres al Col·legi de Sant Felip Neri i cursà el Batxillerat al Col·legi de Sant Miquel de Vic. Es llicencià l'any 1918 a la Facultat de Medicina de Barcelona. Ja durant els seus estudis s'orientà francament vers la Cirurgia, essent alumne intern al costat del Dr. Puig Sureda.

Els seus anys de postgraduat foren d'una gran activitat acadèmica: Ajudant de la Càtedra d'Anatomia (1918-1923), de la Càtedra de Patologia Quirúrgica (1918-1927) i Professor Ajudant del Dr. Torres Casanovas.

Durant la seva llarga vida desenvolupà una activitat professional enorme. D'una banda es consagrà a la tasca hospitalària (Hospital Comarcal de Vic, Casa Provincial de Caritat, Hospital de la Santa Creu i Sant Pau on al Servei de Cirurgia Infantil fou metge numerari i, sobre tot, Cap del Servei de Cirurgia i més tard Director de l'Hospital Municipal d'Infecciosos). En el terreny particular actuà a la RENFE i es preocupà de la Medicina Laboral.

A la guerra civil dirigí els Serveis de Cirurgia dels Hospitals de Cestona i de Pamplona. Acabada la guerra, s'encarregà d'uns dels Serveis de Cirurgia de l'Hospital Militar del Generalíssim de Barcelona, fins que es retirà de l'Exèrcit amb la graduació de Comandant Honorífic.

La simple enumeració de les seves publicacions i de les seves conferències ocuparia